

Autor: Novopatriot

Někdo říká ano, někdo zase ne. Všichni k tomu mají své důvody. Pojdme se ale nad tím zamyslet společně a vysvětlit si, proč já jsem pro jasné ano. Jedním z hlavních problémů celé této otázky je vyjasnění pojmů. Začneme pojmem „život“. Prý lékař má léčit a ne život brát a proto nemůže dávat euthanasii. Co je ale ten život? Je snad někdo z nás, kdo by chtěl přežívat ve stavu, kdy mozková aktivita klesla na úroveň krupicové kaše, ale tělo bylo uměle udržováno při „životě“? Nechtěl! A víte proč? Protože život je pohyb. Být jen na přístrojích nebo ve stavu, kdy sedíte na vozíčku a jste v něčem, čemu lékaři říkají „bdělé bezvědomí“, NENÍ ŽIVOT. Je to pouhá existence.

Jaký ta má smysl? Jde zde skutečně o chránění cizího života? Nebo jenom někdo promítá vlastní strach ze smrti do snahy fanaticky zabránit smrti někoho jiného? I přes fakt, že ten někdo už dávno neexistuje, protože to, co byl, jeho vzpomínky, osobnost, atd., je často dávno smazáno z jeho hlavy a není naděje na návrat?

Pamatuji si příklad mladého kluka, co byl patnáct minut pod vodou. Oživil ho, ale skončil v onom již zmíněném „bdělém bezvědomí“. Zkráceně o sobě neví. Nebudu soudit lidi kolem, protože jsem sám nezažil takto bolestnou ztrátu vlastního dítěte a nechci to ani zažít. Ale my všichni bychom se nad sebou měli v takových případech zamyslet. Byl jsem na pár diskusích, kde se jeho stav řešil a lidé tam přicházeli a dojetím slzeli nad jeho statečnými rodiči a fandili jim a drželi palce. Podle mě ale takovéto projevy nejsou ničím jiným než projevem skryté zbabělosti. Kdo z nás by totiž chtěl být v takovém stavu? Co kdyby vám někdo řekl: „Budete se 15 minut topit a výsledkem bude buďto vaše smrt nebo stav, kdy přežijete, ale vy už to nebudete. Bude jen schránka, kterou budou vaši blízcí držet při životě. Nebudete ani vnímat svět okolo.“? Každý si sám teď řekněte: „Kterou z těchto možností bych si vybral?“ Čte toto snad někdo, kdo by si ne zvolil smrt? Já silně pochybuji, protože stav, ve kterém je ten kluk, už není život. Je to existence bez pohybu, který je základem života. A nemyslím pohyb rukama, nohama, ale veškerý pohyb. Pohyb našeho těla, pohyby v naší hlavě, dění kolem nás, vzpomínky, fantazie, prožitky minulé, současné, myšlenky na ty budoucí, atd., to vše je pohyb a to vše je život a proto by si nikdo normální nevybral takovouto „pouhou existenci“.

Pak se ale naskýtá otázka: „PROČ TEDY TOLIK LIDÍ TOMU KLUKOVI A LIDEM V PODOBNÝCH PŘÍPADECH PŘEJE OSUD, KTERÝ SAMI POVAŽUJÍ ZA HORŠÍ NEŽ SMRT?“ Odpovědí je strach. Chráněním cizího života za každou cenu se snaží vysmívat se vidině vlastní smrti. Oni si v takové chvíli připadají, že smrt poráží, a proto tohle dělají. Neumí rozlišit mezi životem a onou pouhou existencí. A přesně proto by zde měla být možnost euthanasie. Měli bychom umět důstojně nechat odejít, co si smrt již prakticky vzala. Nezávidím lidem, jejichž blízkého zasáhlo něco podobného, ale měli by umět nechat odejít člověka důstojně. Co chtějí získat tím, že budou držet při životě mrtvolu? Naději, která už dávno zmizela? Zpátky nikdy nedostanou osobnost, která byla již dávno vymazána. Každý sám by se měl nad tímto zamyslet.

Nemyslet v takových případech jen egoisticky na sebe a nechat promluvit i rozum a ne jen vlastní strach ze smrti, ve jménu kterého nejenom, že často udržujeme při životě, co už

dávno mrtvé jest, ale co hůř, mnohdy jsou takto drženi při životě lidé, kteří ho ještě vnímají, ale už by radši nevnímali.

Oblíbený „protiargument“ je, že si nemůžeme hrát na boha. Život jsme nedali, proto nemáme právo ho vzít a to platí i o tom našem. To je klasická dekadentní a nihilistická (ve smyslu Nietzscheho pojmu nihilismu) vidina života z pohledu křesťana. Křesťan vždy plival na život a utíkal před ním, jak nejdál mohl. Svůj vlastní svět si vysnil někam do vzdáleného ráje a proto mu přijde správné plivat na pozemský život a vše tělesné.

Nechce sám o sobě rozhodovat, má strach z odpovědnosti, a proto nejenom, že nechce, aby mu jeho tělo patřilo, ale chce do tohoto odporného stavu zatáhnout i ostatní. A na základě této zvrhlé mentality, jen aby si sám připadal morální, jen aby se mohl v kostele usmívat na pozlacenou sochu na kříži, jen aby sám opět trošičku upokojil vlastní strach ze smrti a toho, co bude po ní, jen pro tyto věci nechává v nemocnicích trpět lidi, kteří by v přírodě dávno už měli všechno za sebou. Ten bastard (a nemusí to být zdaleka jenom křesťan, protože tato z křesťanství vzešlá pseudomorálka je naší společností prolezlá jako mor ještě staletí po velkém ústupu této víry) se usmívá, zatímco někdo jiný trpí za jeho hloupost. Nechrání život, není však ani stoupcem smrti. Smrt je součástí života. Dávno by si již mnoho trpících vzala, ale nemůže, protože je zde tento dekadent, který tvrdí, že si nesmíme hrát na boha, ale sám si na něj hraje, když udržuje při životě, co již dávno mělo odejít.

Jeden můj příbuzný (nezažil jsem ho) zemřel na rakovinu. Co mi o jeho smrti vyprávěli mi stačilo. Měl velmi silné srdce, proto žil, zatímco jeho tělo se už rozkládalo zaživa. Léky tisící bolest již dávno nezabíraly, zato ten zbytek ho ještě tak nějak při vědomí udržoval. Vlastní dcera se modlila u jeho postele, aby už zemřel a měl to za sebou a nebyla jediná. Nikdo se nedokázal dívat na to, jak strašlivě ten člověk trpěl. Přitom stačilo ho prostě nechat jít. V přírodě by byl již dávno mrtev. Já osobně nemám strach ze smrti. Tedy jako ano, něco tam je. Nechci umřít, protože mám svůj život rád. Ale smrt samotná? Co to je? Pamatuje si někdo z vás chvíli, kdy včera večer usnul? Nepamatuje. Smrt je taková. Jaké to bude po životě? Nebude to tak trošku stejné jako před ním? Z čeho mám ale strach je umírání. Mám strach, že mě nějaký debil nechá bezmocného chcípat na nějakou strašlivou chorobu jen proto, aby si jeho zkrvavenej mozeček připadal morálně a civilizovaně. A vy byste měli mít strach taky, protože tohle se může stát každému z nás.

Postavme se tedy za právo na euthanasii. Postavme se za právo na důstojnou smrt. Necháme zemřít zvíře, které se zbytečně trápí a je bez naděje na další život. Proč člověka nedokážeme nechat odejít? Nezapomínejme, že zatímco já píšu tento článek nebo ho vy čtete, tak všude na světě umírají lidé. Lidé, kterým bylo upřeno právo na smrt. A též se v tu samou chvíli všude na světě s andělským pohledem v očích usmívá plno moralistů s falešnou a naivní vidinou zachráněného života člověka, který stojí o vše, jen ne o to, aby ho někdo zachraňoval.....Podpořme tedy právo na euthanasii, podpořme právo na důstojnou smrt, neubližujme cizím strachem z vlastní smrti a nezapomínejme, že i my jednou můžeme být na jejich místě. I my jednou můžeme být připoutáni v agónii zatímco někde za rohem se bude spokojeně usmívat debílek - moralista.